

אל תקראו לי „נערת הבתוי“!



הייתי אז בת שלוש-ארבע. ידעתי שיש לי הורים אחרים — למרות שקראתי לזוג הזקנים, שהחזיקו אותנו, אבא ואמא. הורי האמיתיים גרו בפאריס. הם באו לבקר אותי פעם בשבוע. כשהיה נערך מצוד על יהודים בעיר, היתה גם אמי מסתתרת בכפר. אחי הגדול היה אז אחי, ואילו אחותי ה' גדולה גרה אצל משפחה בקרבת מקום. ה' לי שם חיים טובים, בכפר. תמיד הרגשתי טוב. היו המון ילדים מסביבי, וגם די אוכל.

בתקופת המלחמה לקחו את אבא שלי ל' אושויץ. רק כשנגמרה המלחמה הוא חזר. אז לקחו אותי הורי אליהם הביתה, לפאריס. אמא שלי התחילה לעבוד, ואבא שלי חזר לאיברא ברוחו. הוא לא ידע מה לעשות והיה עצבני מדי. כל הזמן היו מכות בבית. לא רק עם אמא, אלא גם עם אחותי ועם כל המשפחה.

הלכתי לבית-ספר של נוצרים. כבר ידעתי שאני יהודיה אבל לא ידעתי בדיוק מה זה. הייתי תלמידה לא טובה. לא מפני שלא היה לי חשק ללמוד. זה היה בית-ספר לבנות. בכיתה היו יותר מדי ילדות. הם דיברו רק על הילדים מבית-הספר השכן, בייס לבנים, ואני לא הבנתי שום דבר. מעולם לא היה לי חשק ללמוד. רק לקרוא, זה הכל. אהבתי לטייל, לשמוע מוסיקה — אבל לא ללמוד. שום דבר לא קרה, אף פעם. כך נמשך המצב עד גיל 14. בגיל 14 התחלתי ללכת לבית-כנסת. כל ערב הייתי הולכת להתפלל. התפללתי שם בעברית. לא הבנתי שום דבר. אבל בסוף כל תפילה חילקו שוקולד, ולכן הלכתי. לא מפני שזה היה חסר לי, אלא פשוט זה היה משהו אחר. אבי אינו דתי. הוא לא הכיר את הלכת ולא מנע בעדי. הלכתי מפני שהחברה שלי הלכה לשם.

★ ★ ★

„בני טובים — דאן?“

המצב הכלכלי אצלנו בבית, חמדי טוב. לא היה חסר לי דבר, מעולם. השתנה כל דבר בנקל. תמיד הרגשתי שהכל בא לבד ואין צורך להתאמץ. אבל זנאריה בבית היתה חמדי קצת מחושמלת. אבי מעז' לם לא רצה להאמין למה שאומרים לו. מרי

השבוע ניתן פסק-הדין במשפט. בי השבועות שלפני פסק-הדין כמעט ולא התרגשתי בכלל. ישנתי טוב, אכלתי מצוין. גרתי אצל החברה הטובה שלי. כל העסק כאילו לא היה איכפת לי כלל. הייתי בטוחה שאקבל מחצי שנה עד שנת מאסר. בחודשים שעברו עד לפסק-הדין השלמתי כבר עם ה' עובדה שאני הולכת לבית-סוהר.

כשהורי, שבאו מיוחד למשפט, עזבו את הארץ, הם השאירו לי כסף. ניסיתי להעביר את הזמן. הלכתי לים, הלכתי לרקוד, הלכתי לקולנוע. בכל זאת, גם ניסיתי לחפש עבודה. רציתי לעבוד. חברתי מצאה לי עבודה במלון השרון. בתור חורגנית. הם היו מוכנים, כאי' לו, לקבל אותי לעבודה, אולם שלחוני לקבל אישור מלשכת-העבודה. במשך תקופת-מה הרציו אותי הלון ושוב. לא היה לי כסף לבזבז על הנסיעות. עזבתי את העניין. הלכתי בעצמי ונרשמתי בלשכת-העבודה. הם נתנו לי מקום-עבודה כמלצרית באינו הסעדה. הלכתי לשם, אולם הם הכירו אותי כ„נערת הפיתוי“, והם שלחוני חזרה. נר' שמתי גם במשרד פרטי לתיחך.

הם נתנו לי כמה כתובות. בהן הייתי צרי' כה להתקבל לעבודה כמלצרית. אבל בכל מקום הכירו אותי. ממבט ראשון הם זיהו אותי כ„נערת הפיתוי“. הם אמרו: „תודה רבה!“ וזה היה מספיק.

גם ברחוב, כשאני עוברת, מצביעים עלי אנשים באצבע וקוראים לי נערת-הפיתוי. אני רק צוחקת מזה. ידידי, שהכירו אותי לפני כל הפרשה, נתלקים אף הם לשניים. הצר' פתים לא שינו את התנהגותם כלפי. אולם מכירי הישראלים מסתפקים ב„שלום“.

ביום ששי היה צריך להיות פסק-הדין. ישבתי באולם בית-המשפט ולא הקשתי למה שמדברים. לא התרגשתי כלל. בעתונים כתבו שכתי. זה לא נכון. אינני בוכה, בדרך כלל. הייתי אוישה למה שמתרחש סביבי, ולא עקבתי אחרי מהלך הדברים. חיכיתי רק שיוכל יגמר ועורך-הדין יאמר לי מה גורשתי הסופי. אולם גורשתי-נדה. ביום ראשון חזרתי לבית-המשפט. ה' שופט נתן קצת דיבר. אולם אני לא שמעתי את דבריו. לא רציתי לשמוע. אני זוכרת שמעתי רק שאני חופשיה.

נשארתי מאובנת ולא זזתי מהמקום. אף אחד לא דיבר. היה שקט גמור באולם. כו' לם חיכו כנראה לגורדין חמור יותר, והנה פתאום הייתי חפשיה. הורדתי את הראש ועצמתי את העיניים. פחדתי לבכות, כי ידע' תי שאם אתחיל לבכות לא אוכל להסתיק. לקחו אותי למשרד בית-המשפט, כדי שאקבל את הדרכון שלי בחזרה. ואז הת' עצבנתי. כשלקחו את הדרכון שלי, זה נמשך דקה אחת בלבד. אבל כשהייתי צריכה לקבל אותו חזרה, זה נמשך ונמשך בלי סוף.

לבסוף קיבלתי את הדרכון. כשיצאתי את בית-המשפט, לא הסתכלתי באף אחד. לא חשבתי על שום דבר. כל הזמן חשבתי על ללכת לאכול, לקולנוע ולשפלת-הים — כמו חמדי. אולי אף עוד הערב לשותה, וזה הכל. צריך לשותה, לא? אני חושבת שזה הדבר הראשון שעושה כל בן-אדם במצב כזה. הולך לשתות כוסיס.

★ ★ ★

„לא אהבתי לדמוד...“

עכשיו אני נוסעת לצרפת. הנסיעה ל' שם, פירושה בשבילי חיים חדשים. אם אני נוסעת לשם זה לא בשביל לעבוד בי' זנות. זה חיים, זה? ללכת לבית-סוהר, ול' חנות עד שנגמר המשפט?

מעולם אינני מעלה במחשבותי את עברי. אף פעם לא. פשוט, מפני שאינני רוצה לח' שוב. אם אני סוקרת את חיי עד כה, אני רואה שהם היו שללון. הלחום גדול ביותר של חיי היה להיות בקיבוץ.

בנוצרי קראתי המון ספרים על ארץ-ישראל. היו לי גם הרבה חברים מתנועת הנוצרי. סיפרו על חיים אלה. הייתי בטוחה שהם החיים הטובים ביותר שיכולים להיות. הוכרזו הראשון שלי הוא שחייני אצל גויים. זה היה כפר קטן, ליד פאריס, בזמן המלחמה. גרתי אצל משפחה אחת, זוג מבוי גר. הבעל היה מותיקי מלחמת-העולם ה' ראשונה. הוא כבר לא עבד.

לזוג לא היו ילדים. הבעל קיבל עשרה ילדים יהודיים להחזקה.

רגע לפני

מתן גור-הדין, בחזר המדרגות של בית-המשפט המחוזי בתל אביב, משוחחת דינה (זאנט) גולדמן עם קצינת-מבחן. ליון עורך-דינה, אברהם דינרי, אשר עשה את כל המאמצים, על מנת להוציא אותה לחופשי

לא חשבתי שאני עושה משהו רע. לו עשיתי שום דבר שמגייץ לי סקנדל כזה אחרי שלושה ימים אמרתי לחברה שאני רוצה ללכת לקבוץ. אמרתי לה שצריכני לנסוע למרסיי, לעלות על אניה ולנסוע ל' קבוץ. חשבתי שזה פשוט מאוד. לקחתי את החברה ונסענו למרסיי ע' מאתיים פראנק בכים, משחת-שיניים, מברשו ואגודה אחת, בסך הכל. בלילה הראשון ישנו בבית-חלוצות בליאון. למחרת המשכנו למרסיי, ואת הלילה בילינו על ספסל בגלל

★ ★ ★

„כמו תיירת“

בוקר הלכתי לקונסול הישראלי ואמרתי לו שאני רוצה לעלות לארץ-ישראל. הוא אמר שזה לא בלייך פשוט, לא נוסעין ככה. הוא טילפן להורי, והודיע להם שאני נמצאת במרסיי. למחרת בא אבי והחזיר או' תי לפאריס.

אם אני אומרת פעם אחת, אני עושה זאת אפילו אם אחר-כך אני מתחרטת על כך. הוא עשה את עצמו כאילו הוא מסכים, ועז' לי להשיג את הדרכון. אבל כשהיה לי ה' כרטיס לנסוע להכשרה בטולוז, אבי אמר לא. את לא נוסעת.

מבלי שאף אחד ריגיש, ארזתי את ה' מוזהר ונסעתי. להכשרה בטולוז היתה כמ' קיבוץ. עבדתי במטבח ובחקלאות. עבדתי כמו חמורה, אבל הרגשתי טוב. החברה היתה טובה, וההיים היו נעימים. הרגשתי שאני עושה משהו, סוף-סוף. אבל אח' שלושה חודשים בא אבי. הוא סיפר שאחות' חולה, וחוזתי בשביל לראות אותה. אם לא הרשה לי לחזור. ברחתי שוב.

אבי בא עוד פעם לבקר בהכשרה. ה' ראה את המקום, ואמר אם באמת או' מרגישה טוב בחברה כזאת, אז אני יכול לנסוע. הייתי בהכשרה שמונה חודשים, ואח' כך הפלגנו לארץ-ישראל. כשבאנו ארצה ה' תי מאושרת. לא היה איכפת לי שכל העול יתפוצץ, העיקר שאני בארץ-ישראל.

לקחו אותנו לקרית-ענבים. המקום עצ' יפה, והוא מצא חן בעיני. החברה שבאו עמה לא היתה אותה החברה שהייתי את בהכשרה. היו שם פושעים. שניים שבו ב' בית-סוהר, ושניים נמצאים עכשיו בביו' משוועים. אחת הפכה עכשיו לחצי-זונה הבניסו אותי לעבוד במטבח. לא עבדתי קשה. לא הרגשתי שאני חברה קיבוץ. הייתי כמו תיירת שבאה לעבודה, עובדת וחוזר הביתה. הצברים לא דיברו אתנו בכלל, וה' גשתי את עצמי בודדה. ואז בא ההמשך.

מאת דינה גולדמן

במשך חודשים דיברו הכל על דינה-זאנט גולדמן, שלמענה נוצר מושג חדש במזון העברי — „נערת הפיתוי“. השבוע ניתנה לה בפעם הראשונה ההזדמנות להסביר את עצמה. היא עשתה זאת במערכת „העולם הזה“, אליה הגיעה רבע שנה אחרי שהושפוט הוציאיה לחופשי, בפסקו שתעמוד במשך שנתיים תחת פיקוח המבחן, אך שזכותה לעזוב את הארץ בכל מועד, כבקשתה. פסק-דין זה, שהפתיע בקלותו, היה מהפכני בתפיסתו, מאחר שלקח בחשבון את תולדות חייה, שפורסמו לראשונה מעל עמודי „העולם הזה“ ושהוכיחו כי דינה זקוקה להדרכה וליחס של הבנה, יותר מאשר לעונש. בעמוד זה מסבירה דינה בעצמה כיצד גדלה, הסתכסכה עם בני-טובים, הגיעה לקיבוץ — נטשה את ההתיישבות ויצאה לדרך שהביאה לפשע.

הייתי מעבירה את זמני. כל ערב הייתי חוזרת בשלוש לפנות בוקר. פעם לא חזרתי במשך 24 שעות. השעה היתה כבר 5 בבוקר כשנגמרה המסיבה. עשיתי שבבון — אם אלך עכשיו הביתה, אקבל מכות. אם אחזור למחרת בערב אקבל את אותן המכות, אז יותר טוב להסתובב ולרקוד עם החברים.

הייתי אז בת שבע-עשרה. הייתי מאושרת, הרגשתי טוב מאוד אז. חוץ מהחברה הזאת היתה לי גם חברה של נוצר יהודי. הם דיברו כל הזמן על ישראל. היה אחד שעשה טיול לארץ וסיפר עליה. התחלתי להתעניין בארץ. קניתי ספרים על הארץ, והחלטתי שאני רוצה להיות בקבוץ. אמרתי לאבי שאני רוצה לנסוע לארץ. הוא אמר: לא. הוא אמר שזה לא חיים בשבילי, שזה קשה ושאיני צעירה מדי כדי לדעת מה שאני רוצה. ופעם, כשעשה לי סקנדל, שאני חוזרת יותר מדי מאוחר בלילה, אמרתי לו שאם זה ככה, אלך מהבית.

בות היו תמיד. הייתי רגילה לזה, ולא היה איכפת לי. את אמי אהבתי, אבל אל אבי לא הרגשתי כמעט כל קשר.

אחרי בית-הספר היסודי הלכתי לבית-ספר מסחרי. יצאתי אז בחברת בני-טובים, כמו שראו בסרט בני טובים לאן. היינו הולכים לרקוד במרתפים. לפעמים הלכנו לרקוד גם בחתים פרטיים. היינו מקימים או רעש. ה' חברה עשו כל מיני דברים. פעם אנסו בכוח בחורה, ובפעם שנינו שיכרו בחורה אחת ו' הכניסו אותה לחדר עם חמישה נשים. באתי לשם כדי להסתכל. אהבתי לרקוד ולשמוע מוסיקה ואת האווירה.

כולם היו בניג בורגניים. לא היה שם הבדל בין יהודי ולא-יהודי. היו להם מכוונות וקטנועים, והיננו נוסעים חישות מסיבות. לא היו שם זוגות קבועים. הבחורים היו מחליפים בחורות כמעט בכל יום. לפעמים גם שתיים באותו ערב. אני לא רציתי לצאת עם חבר באופן קבוע. ידעתי שסופו של